

Sygn. akt I PK 260/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. C.

przeciwko O. Spółce Akcyjnej w P.

o przywrócenie do pracy i odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 27 listopada 2013 r. oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w P. z 23 kwietnia 2013 r., który przywrócił powoda do pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – „ponieważ w przedmiotowym stanie faktycznym sprawy istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 8 k.p. w aspekcie możliwości podważenia tak szerokiej ochrony stosunku pracy społecznego inspektora pracy w związku z treścią art. 13 ust. 1 ustawy o społecznej inspekcji

pracy ze względu na przewidzianą w art. 8 k.p. klauzulę nadużycia prawa – przez czynienie z niego użytku w sposób oczywiście sprzeczny z zasadami współżycia społecznego lub ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa”.

Powód wniósł o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Odwołuje się do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., której przedmiotem zainteresowania jest tylko sam przepis prawny ze względu na kwalifikowaną potrzebę wykładni, a nie jego zastosowanie w konkretnej sprawie. Zasadniczy mankament wniosku polega więc na tym, że eksponuje to drugie, czyli zastosowanie art. 8 k.p. w konkretnej sprawie, co mogłoby składać się na podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Do tej podstawy przysądu wniosek jednak nie odwołuje się i nawet hasłowo nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Natomiast wracając do wskazanej we wniosku podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to wskazać należy, że art. 8 k.p. nie jest zwykłym przepisem w systemie prawa. Na gruncie stosunku pracy pełni podobną rolę jak art. 5 k.c. w prawie cywilnym. Chodzi o klauzule generalne (*Nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony*). W aspekcie podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest więc możliwa jedna i zamknięta wykładnia art. 8 k.p., gdyż rola tej regulacji jest wyjątkowa w systemie prawa. Sprawdza się z reguły do sytuacji szczególnych, których nie można stypizować – choćby nawet ze względu na nieprzewidywalność sytuacji (kazuśów). Klauzula generalna pozwala na konieczną indywidualizację konkretnych sytuacji, które wymagają odrębnego potraktowania. Oczywiście stosowanie art. 8 k.p. nie może być dowolne. Jednak określenie w tym zakresie granic w drodze orzecznictwa nie byłoby dozwolone ze względu na funkcję tego przepisu w systemie prawa, zresztą orzecznictwo tego nie czyni. Nie ma więc

podstaw ani potrzeby wykładni tego przepisu w aspekcie kryteriów przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Dowodzi tego choćby brak sprzecznego orzecznictwa sądów w zakresie wykładni tego przepisu. Sprzeczności takiej wniosek nie wskazuje. Skoro ustawodawca uznaje, że klauzule generalne są w prawie nieodzowne, to nie jest rolą orzecznictwa, w tym również Sądu Najwyższego, dokonywanie wykładni, która ograniczałaby treść tych klauzul, gdyż nie jest możliwe a nawet uprawnione dokonanie pełnej egzemplifikacji sytuacji i okoliczności, do których te klauzule generalne mają lub mogą mieć zastosowanie.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 1 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 (stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną) rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.